U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna, v právní věci žalobce: **S. D.**, zastoupen JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-270/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2012, čj. 46 Az 5/2011 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anně Lněničkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. Ten žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že problémy žalobce s policisty v zemi původu, kteří po jeho zadržení po něm údajně vymáhali peníze, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu; tyto skutečnosti žalobce ani netvrdil. Rovněž tak žalobce neuvedl ani skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v případě návratu do země původu vystaven újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu (důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany). Obavy žalobce z vyhrůžek policistů totiž nelze považovat za důvodné obavy ze skutečného nebezpečí vážné újmy, neboť bylo prokázáno, že mu nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo

nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; žádný takový konflikt na území Ukrajiny neprobíhá. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR a žalobce nic v tomto smyslu ani netvrdil. Z uvedených důvodů se krajský soud přiklonil k závěrům žalovaného a konstatoval, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky § 14, resp. § 14a, zákona o azylu pro udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany, neboť v případě návratu do vlasti je ohrožen jeho život. Z tohoto důvodu se domnívá, že v jeho případě je dán důvod zvláštního zřetele hodný pro postup dle § 14 výše cit. zákona. Kasační námitky dále doplňuje odkazem na judikaturu zdejšího soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 - 107, dle kterého lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná s ohledem na všechny zákonné formy mezinárodní ochrany a tento závěr musí být odůvodněn. Dále tvrdí, že prokázal, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by se vrátil do vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Domnívá se, že uvedl dostatek závažných skutečností, na základě kterých nemělo být postupováno dle § 16 zákona o azylu. S těmito skutečnostmi se však žalovaný nevypořádal, nesprávně zhodnotil provedené důkazy a nedostatečně se vypořádal se všemi okolnostmi případu, přičemž je nezhodnotil ve vzájemných souvislostech a nezjistil tak skutečný stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Pochybení krajského soudu tak má spočívat v tom, že nesprávně posoudil splnění podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany podle § 14 a 14a zákona o azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel aplikaci humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v řízení před krajským soudem vůbec nenamítal. Z tohoto důvodu je tato námitka nepřípustná.

[5] Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[6] Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce nezbytné vyslovit též právní názor k určitému

typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[7] Pokud jde o jedinou přípustnou námitku, podle níž se žalovaný nevypořádal s otázkou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, pak je zapotřebí poukázat na to, že touto problematikou se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal a i krajský soud ve svém rozsudku posuzoval. Žalovaný byl v případě rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, povinen zdůvodnit, proč tvrzení žalobce o vyhrožování ze strany policie nepovažoval za pronásledování či ohrožení vážnou újmou ve smyslu citovaného zákona. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z informací o zemi původu vyplývá možnost stěžovatele vyhledat účinnou ochranu u státních orgánů v zemi původu (konkrétně odbor vnitřní bezpečnosti ministerstva vnitra či ukrajinský ombudsman) a podat stížnost na neoprávněné jednání nebo postup státního úředníka či organizace. Zdejší soud tedy shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a relevantní judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS)

[8] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanovenou zástupkyní, advokátkou JUDr. Alenou Lněničkovou; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Naproti tomu soud nepřiznal odměnu za úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) (převzetí zastoupení), který ustanovená advokátka vyčíslila na výzvu soudu přípisem ze dne 14. 3. 2012. Advokátka totiž byla ustanovena již v řízení před krajským soudem, kdy také měla zastoupení převzít. Částka 2400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu